

vyličený důvod, proč dřívější vyrovnání nebylo dosud dlužníkem splněno. Jako by dlužníkovi nemohlo škoditi nesplnění tehdy, kdyby se věřitel vůči němu své pohledávky vzdal, tak nemůže dlužníkovi býti na újmu nesplnění vyrovnání ani tenkrát, bylo-li odůvodněno poshověním se strany věřitele. Bude proto potřebí vyšetřiti nejen, kterým věřitelům dlužník dřívější vyrovnání nesplnil, nýbrž také, zda všichni tito věřitelé skutečně s tím souhlasili anebo zda poskytli dlužníkovi poshovění, jež dosud ještě trvá. Ježto jest vhodné, aby toto šetření provedl soud první stolice, byla věc vrácena jemu.

Čís. 16229.

Bylo-li mezi dodavatelem suroviny a jejím zpracovatelem ujednáno, že právo nakládati s penězi, došlými za odprodané zpracované zboží na poštovní šekový účet zpracovatele, náleží dodavateli, jemuž zpracovatel dojití těch kterých peněžitých částek oznamuje, má dodavatel nárok nedopouštějící výkon exekuce (§ 37 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 25. června 1937, Rv I 1402/37.)

Srv. rozh. č. 6470 Sb. n. s.

Žalující firma ujednala s firmou H. a syn, že žalující firma bude posílati uvedené firmě H. a syn surové kůže k zpracování na podrážkovou kůži, z níž část zpracované kůže odprodávala i firma H. a syn. Peníze za takto odprodanou kůži docházely od zákazníků na účet posléz dotčené firmy (H. a syn) u poštovní spořitelny v P. Firma H. a syn oznamovala dojití peněz na uvedený účet žalobkyni a ta s došlými penězi disponovala. Podle uvedené úmluvy náležely peněžité částky, došlé za odprodanou zpracovanou kůži, žalobkyni. Dne 17. srpna 1936 zabavil berní úřad v Š. berní exekucí pohledávku firmy H. a syn na šekovém účtě č. . . . u poštovní spořitelny v P. ve výši 7.434 Kč 65 h. Tvrdíc, že na částku 7.116 Kč 50 h přísluší jí práva nedopouštějící výkon dotčené exekuce, domáhá se žalující firma žalobou excindační nepřípustnosti exekuce. Soud první stolice zámítl žalobu, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolání.

Důvody:

Nejvyšší soud dovodil v rozhodnutí č. 6470 Sb. n. s., že peníze složené u poštovního šekového úřadu přecházejí smísením s jeho penězi do jeho vlastnictví, že však jest řečený úřad povinen vydati oprávněnému stejné množství peněz. Tomu tak jest, ať se pokládá uložení peněz u poštovního šekového úřadu za zápůjčku, či za úschovu (depositum irregulare), a je s hlediska souzeného případu rozhodující, komu přísluší nárok na vydání peněz tam složených. Exekuce postihuje totiž jen

majetek dlužníkův a majetková práva osob třetích nemohou jí býti zkrácena, ale ani práva dlužníková na újmu osob třetích rozmnožena. Kdyby se tak stalo a vymáhaný nárok byl uspokojen z majetku a na újmu třetích osob, byl by vymáhající věřitel podle pravidel hmotného práva povinen vydati své obohacení poškozenému. Nemůže proto ani exekuce vedená na pohledávku na poštovním šekovém účtě, která je v zásadě podle § 13 pravidel poštovní spořitelny právně možná, býti na újmu práv třetími osobami dříve nabytých. Odvolací soud zjistil, že jest mezi žalující firmou a firmou H. a syn ochodní spojení toho druhu, že žalující firma posílá firmě H. a syn surové kůže k zpracování na podrážkovou kůži, kterou částečně odprodává i firma H. a syn. Peníze za takto odprodanou kůži jdou na účet poštovní spořitelny firmy H. a syn., která dojití peněz oznamuje žalující firmě, a ta s penězi těmi disponuje. Podle úmluvy náleží peněžité částky, došlé za prodané kůže, žalující firmě, takže i částky 560 Kč, 1.000 Kč a 5.556 Kč 50 h, celkem 7.116 Kč 50 h patří vlastnický žalobkyni. Toto zjištění je pro dovolací soud závazné. Ježto k uvedené úmluvě došlo v době předcházející k exekuci, o jejíž nepřípustnost jde, byla věc na zjištěném podkladě po právní stránce odvolacím soudem správně posouzena.

Čís. 16230.

Platnost v cizině uzavřeného manželství zdejšího státního občana (válečného zajatce), který se v době sňatku nehodlal vzdáti tuzemského občanství, jest posouditi podle tuzemských zákonů. Jen co do formy uzavření manželství jsou rozhodující předpisy místa uzavření sňatku.

(Rozh. ze dne 25. června 1937, Rv II 391/37.)

Srv. rozh. č. 5859 Sb. n. s.

Jan T., bydlící nyní v K. (v Čechách) a příslušný podle osvědčení o státním občanství do B. (na Moravě), uzavřel dne 7. srpna 1914 sňatek s Františkou H. před stavovským úředníkem v Berlíně. Manželství to nebylo ani rozloučeno, ani prohlášeno za neplatné. Dne 25. června 1919 jmenovaný Jan T. před lidovým notářem v T. (v Rusku) uzavřel nový sňatek s Angelinou K. Opatrovník Angeliny T. namítl v řízení o neplatnost druhého manželství, že prvé manželství Jana T. s Františkou H. bylo uzavřeno v Berlíně jen na oko, aby T. dostala vyživovací podporu, že tedy jest z té příčiny podle německého zákonodárství neplatné, dále, že druhé manželství Jana T. s Angelinou K., uzavřené v T. (v Rusku) roku 1919, jest podle ruských zákonných předpisů platné, a že proto jest mu přiznati platnost i podle našich předpisů, ježto manželé měli tehdy bydliště v T. (v Rusku). Nižší soudy prohlásily manželství, uzavřené Janem T. s Angelinou T., rozenou K., dne 25. června 1919 v T. před lidovým komisařem v T., za neplatné, a to z viny Jana T.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce v právní větě vytčené v